

J. Chr. Møller: Da det kun er Overgangsbestemmelser, det drejer sig om, og da de to foregaaende ærede Talere, der jo er særlig kendte med de sønderjydske Forhold, har ment, at der ikke var noget i Vejen for at tiltræde Lovforslaget, mener ogsaa jeg paa mit Partis Vegne at kunne anbefale det til hurtigst mulig Fremme.

Holdgaard: Jeg kan ikke sige andet, end at jeg, da den højtærede Minister i Forgaars fremsatte dette Lovforslag, blev noget forundret over, at Lovforslaget fremtraadte netop i den Skikkelse, i hvilken det foreligger, idet man formentlig med Rette kunde have ventet at faa fremsat Forslag om en Revision af Beværterloven. For nogle Dage siden forelaa der i Venstres Presse en Meddelelse om, at saa snart Rigsdagen blev sammenkaldt efter Novemberferien, vilde Ministeren fremsætte et saadant Lovforslag. Nu var det ikke særlig af den Grund, jeg blev forundret og skuffet, thi man kan jo ikke altid tro, hvad der staar i Bladene, men det var særlig under Hensyn til den Beretning, som afgaves af Formanden for det i sidste Samling om dette Spørgsmaal nedsatte Udvalg, idet den sluttede med den Udtalelse, at Ministeren formentlig ved næste Samlings Begyndelse vilde fremsætte et Forslag, der kunde omfatte hele Landet. Jeg forstod da heraf, at det var dette Udvalgs Mening, og at man forudsatte, at det ogsaa var Ministeriets Mening, at det hele Spørgsmaal skulde behandles under eet. Jeg vil derfor indtrængende henstille til den højtærede Minister at forelægge denne Sag saaledes, at vi kan behandle Spørgsmaalet samlet, thi ellers forekommer det mig, at man let faar det Indtryk, at Regeringen trækker Spørgsmaalet om Beværterlovens Revision i Langdrag. I sidste Samling kunde Udvalget ikke gøre sit Arbejde færdigt, fordi vi ventede paa at høre Ministeriets Stilling til Beværterspørgsmaalet i de sønderjydske Landsdele, men nu ser det ud til, at det ligger saadan i denne Samling, at vi ikke kan komme til at forhandle om Beværterlovens Revision, fordi vi har erfaret Ministeriets Stilling til Beværterlovens Anvendelse i de sønderjydske Landsdele. Jeg vil derfor gerne spørge, om det stadig er Regeringens Mening at ville trække Beværterlovens Revision i Langdrag.

Nu sagde det ærede Medlem, som var Ordfører for Venstre, at Grunden til, at Udvalget om Beværterloven ikke blev færdigt i Fjor, netop var den, at der skulde

anstilles Undersøgelser paa Grundlag af Forespørgsler til forskellige Autoriteter i de sønderjydske Landsdele, og det kan for saa vidt være rigtigt; men naar Ministeren ikke vilde give andet Svar end det, som Udvalget fik den 23. April, hvori Ministeren henstillede til Udvalget af føre Behandlingen af Lovforslaget til Ende uden Hensyn til Forholdene i de sønderjydske Landsdele, synes jeg nok, man kunde have givet det Svar, før man afsendte Forespørgslerne til Sønderjylland. Jeg kan derfor ikke se andet end, at man i Fjor trak Sagen ganske unødigt ud. Det var noget mærkeligt at komme med en saadan Henstilling den 23. April. Vi havde saa Møde i Udvalget den 27., men i de 3—4 Dage, der var tilbage af Samlingen, var det jo umuligt at blive færdig og at faa noget at vide om Ministeriets Stilling til Beværterlovens Anvendelse i de sønderjydske Landsdele.

I selve det foreliggende Lovforslag er der nogle Bestemmelser, jeg ikke er ganske klar over; derfor vilde jeg finde det rigtigt at henvise Lovforslaget til Behandling i et Udvalg. I det hele taget forekommer Lovforslaget mig at være noget mangelfuldt oplyst. Naar man skal lovgive om et saa vigtigt Spørgsmaal som dette, et Spørgsmaal, som der er stærkt divergerende Mening om her i Landet, var det vel f. Eks. ikke for meget forlangt, at vi fik at vide, hvor mange Beværtninger der findes i de sønderjydske Landsdele i Forhold til Befolkningens Størrelse. Nu hørte vi af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, hvor mange der var i en enkelt By, og det var efter min Mening ualmindelig mange. Det er et Spørgsmaal, som det var ønskeligt at faa oplyst, for at man ikke skal vedtage et saadant Lovforslag saa at sige paa blankt Bund. Der staar i § 4, at „Regelen i Beværterloven af 10. Maj 1912 § 13, 3die Punktum, bringes til Anvendelse saaledes at det vedtægtsmæssige Antal af Bevillinger med Ret til Udskænkning af stærke Drikke i Kommunen ikke maa overstige Antallet af Beværtninger den 1. Januar 1922.“ Men jeg synes altsaa, det kunde have sin Interesse at faa oplyst, hvorledes Beværtningernes Antal stiller sig i Forhold til Folketallet. I Beværterlovens § 13, som der henvises til, bestemmes det, at der i en Kommune højest maa være 1 Beværtning for hver 350 Indbyggere, og det kunde derfor have Betydning at faa at vide, hvordan Forholdet i denne Henseende stiller sig i Sønderjylland; mit Indtryk er, at der vissernok er Beværtninger nok dernede.

I § 5 tales der om Ansøgninger om